

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2022

11

*Farní den 8. 10.
Z představení František blázen*

Farní den

Deštivý dobroden

Slovo povzbuzení

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin,

v neděli 20. listopadu budeme slavit Slavnost Krista Krále. Ráda bych zde při této příležitosti ocitovala část textu na téma Boží království z knihy Bůh své bitvy neprohrává – od P. Vojtěcha Kodeta a Jana Paulase. „Boží království si představujeme často jako nějaké místo, kam teprve přijdeme, které je v čase daleko před námi, ale vlastně o něm nevíme vůbec nic. Boží království přišlo právě v Ježíši, když měl Bůh v jeho lidském těle plnou vládu. Boží království je tohle Boží působení v lidském srdci, myslí a těle, v jeho vztazích. Do Božího království můžeme vstoupit jenom tak, že necháme vstoupit Boží království do sebe. Že dovolíme, aby Ježíš žil svůj život v nás, a my tak budeme žít jeho život ve svém těle. Boží království je Boží konání v lidském srdci, kde postupně Pánu předáme vládu, a on moje srdce připodobňuje sobě. Mění mě v sebe. Boží království se pak šíří od jednoho srdce ke druhému, proměňuje vztahy a celý svět, aby Bůh mohl být zase nade vším, jak to bylo v původním plánu.“ Kéž tato slavnost není jen připomenutím si Ježíše jako Krále. Kéž do každého dne vstupujeme s prosbou, aby bylo Boží království v našem srdci. Kéž se tak může Jeho království šířit i skrze naše srdce a naše odevzdávání se Jemu v každé oblasti našeho života.

Katka

Svatost

Je to vůbec téma pro dnešek? Svati, to jsou přeci ti „šilenci“, co se nechali zabít nebo hladověli nebo prostě žili mimo realitu, vůbec si neuměli užít života. Vždyť si všechno hezké odpírali a nic nesměli. Žili jako ve vězení. Mnozí lidé, když se na svaté dívají, tak kromě divnosti nevidí nic! Je toto svatost? Jsou opravdu svatí divní? Nebo jsou to spíše stateční muži a ženy, kteří žili hluboce v realitě světa „nohama na zemi a přitom hlavou v nebi“? Jak to prožívali oni sami?

Domnívám se, že ve vnímání svatých jako těch divných jde o velké nedorozumění a falešnou představu o svatosti, přímo karikaturu, protože často nechápeme ani jejich dobu, ve které žili, ani jejich motivy, natož jejich prožívání vztahu s Bohem. Když totiž historické svaté posuzujeme svými současnými postoji, prioritami a hodnotami, vznikne často dost „šilená“ zrůdnost. Ne že by svatí nebyli občas trochu podivíni, ale kdo z nás není? Koneckonců i každý zamilovaný tak někdy působí.

Kdo jsou ale bez karikatur svatí? V podstatě se dá říci, že svatí jsou snad vždy ve své době těmi, kdo žijí realitu nejrealističtěji, a to jak pozemskou, tak „nebeskou“, tedy tu nejhlubší. Jsou těmi, kdo žijí svoje křesťní kněžství naplno. To znamená, že jsou vpravdě učedníky Krista v tom, co to znamená „zprostředkovat Boží lásku pro tento svět svým životem, podle jejich možností v konkrétních souřadnicích té které doby a místa“. Tyto souřadnice života se místo od místa, rok od roku, desetiletí od desetiletí, století

od století mění, a proto i svatí, respektive svatost vypadá jinak podle toho, kdy a kde žili a co dělali. Zda to byli mniši, králové, královny, poutníci, proroci, dělníci, zemědělci, řemeslníci, žebráci, „ajťáci“, děti, rodiče, svobodní, sportovci, umělci atd. Zda jsou z Evropy, Asie, Ameriky, Afriky apod. Kdokoli a kdekoli může být svatý v jakékoli pozici či stavu. Mohu to vlastně nazvat svatostí všedního dne, protože oni nežili žádným způsobem dualismu života: život s Bohem versus život světský (vlastně bez Boha) – jako dva antagonistické životy. Oni žili život jeden a Bůh v něm měl to místo, které Mu náleželo, a oni též. Proto se také svatí rekrutují ze všech koutů světa, rolí i pozic. Vpravdě svatý nepohrdá světem, ale má hodnoty světa i hodnoty Božího království na pravém místě. To pouze svatopisci ve finále používají slovník ve smyslu „pohrdl dobrem světa“ či podobné formulace, které nejsou úplně šťastné. Škoda, že mezi svatořečenými bylo po dlouhá staletí jen málo těch z toho vysloveně obyčejného života. Naštěstí se nám to poslední půlstoletí až století lehce mění.

Cíl našeho života není svatořečení, ale svatost = normálnost, jejímž etalonem (tj. základním měřítkem) je Kristus. A ta je pro každého, protože svatost je náš cíl. Jedině jako svatí jsme s to uvidět Boží tvář. Pravá svatost je plná strhující, hořící vášně pro dobro, pravdu a lásku, avšak zcela v konturách Božího řádu. Mohl bych to přirovnat a nazvat „vášeň v objetí moudrého rozumu, který pramení z Boha“, nebo „hořící keř na poušti, který neshoří“.

P. Michael

Bůh chce naši svobodu

Přicházejí dny, kdy intenzivně vzpomínáme na naše blízké, na ty, kteří nás přežili na věčnost. Rozžháme svíce, pokládáme květiny na místa jejich odpočinku. Modlíme se za ně, za jejich spásu, aby jejich duše zářila věčnou radostí. Často jsou před námi různé otázky, těžko na ně nacházíme odpověď. A tou největší otázkou je, jak je to s tím očistcem, který nás také asi čeká. Je očistec vězení, do kterého budeme muset přijít za trest i něco si odtrpět? Kdo nás k němu odsoudí? Je to podle starých katechismů přísný a spravedlivý Bůh, který chce naše trápení, dříve než budeme vpuštěni do nebe? Nesmíme Bohu na oči, dokud si v očistci trápením nevybělíme své duše? Kde je ten biblický, milující Bůh, který miluje bez rozdílu každého, bez ohledu na provinění? Vždyť velkoryse odpustil i těm, kteří ho zabil! Proč tedy trápení v očistci? Proč nám Boží láska nemůže zajistit trvalé štěstí?

A tu je před námi nesmírně důležitý pojem: svoboda. Milující Bůh respektuje milovaného, tedy nás, každého člověka. Respektuje naši svobodu. Nechce si nás zotročit. Nechceš si nás zotročit ani v dobrém. Bůh ví, že štěstí spočívá ve svobodě, v možnosti dělat to, co chcí, protože to v danou chvíli pokládám pro sebe za dobré. Bůh chce naši svobodu, Bůh nechce, abychom byli nějakými automaty. Bůh chce vždy naše svobodné rozhodnutí. My se rozhodujeme, jak budeme žít, proto má svoboda v našem životě takový význam. Člověk chce být svobodný a svobodně se rozhodovat o svém životě, o každé své činnosti.

Ale je tu takový problém. To dobré pro mne nemusí být vždy dobré pro druhé lidi. Může jim to i škodit – to jest hřích. I když ho člověk upřímně lituje, nemůže ho většinou vzít zpět. Hřích „žije“ dál. Škodí jinému, druhým. Poznamenává je tak, že třeba nevědomky šíří důsledky nebo následky mého hříchu dál. Námi zplazené zlo si žije dál svým

životem, bez nás, mimo naši moc. Příkladem nám může být lež, nepravdivé informace, přetvářka, násilí na dětech, na ženách, šikana, neshody manželů před dětmi, hádky, rvačky, pomluvy, intriky, vlastně můžeme říct, že každý hřích. Když zemřeme, i když předtím litujeme a vyznáme své hříchy, tak stejně zůstává ve světě zlo, které skrze naše jednání vzniklo.

Zemřeme-li v Boží milosti, v touze po Bohu, poznáváme a nahlížíme na svůj minulý život pravdivě, bez zkreslujících brýlí vlastní sobeckosti a pýchy, která nás často vedla k nedobrému jednání. Poznáváme, co všechno jsme způsobili a co z toho ještě zůstává jako důsledek. To nám působí bolest. Je nám líto těch, které jsme v jejich životech negativně poznamenali a nemůžeme jim pomoci. Je to bolest z poznání, že jsme svým jednáním zkrátili Boží plány na uskutečňování Božího království, království dobra a lásky.

Poznání zla, nemožnost ho napravit a stud před Boží láskou – to je asi to hlavní „očistcové“ trápení. Jde o utrpení, kterého nás nemůže zbavit ani Bůh, protože ono je součástí námi uplatněné svobody. Bůh sám trpí s našimi poškozenými bratry a sestrami. Našeho trápení nás může zbavit tím, že vylije hojnost své milosti na ty, kteří se budou modlit za nás, za nápravu zla, které jsme zaseli. Na ty, kteří životem podle evangelia, láskou, odpouštěním a obětavostí budou vytlačovat zlo ze světa, šířit Boží království, království dobra a lásky.

Až jednou touto cestou – cestou Ježíšovou – zmizí námi způsobené zlo, přestanou nás trápit naše viny, budeme plní Boha. Nebudeme přitom moci zapomenout na všechny dosud živé ve světě a budeme je jako ostatní svatí milovat. Budeme se o ně a svět láskyplně „strachovat“ a pomáhat jim svojí přímluvou, jako nám teď pomáhají svatí v nebi.

Když se modlíme za naše drahé v očistci, pak prosíme Boha, aby svými cestami – pro nás třeba neznámými – pomohl zničit zlo, které povstalo skrze hříchy našich drahých zemřelých. Proto je tak důležitá modlitba za zemřelé, zvláště ta vrcholná modlitba, modlitba mše svaté. Nikdy nezapomínejme modlit se za zemřelé, oni to potřebují. Při vzpomínce na zemřelé bychom neměli myslet jen na naše příbuzné, přátele a známé, ale na všechny, kteří tu byli před námi. Oni všichni se podíleli na podmínkách našeho života. Nebyli to jen velikáni ducha, ale byli to také neznámí, obyčejní lidé, kteří svou prací po staletí tvořili krajinu a obydlí, v nichž žijeme. Oni všichni si zaslouží naši vzpomínku, naši modlitbu.

Jistě, jsou mezi nimi i mezi našimi známými, příbuznými také ti, kteří negativně poznamenali naše

životy. Zahrňme do vzpomínek i odpuštění. Stejně jako naši předkové ani my se v životě nevyhneme pokleskům a chybám. Úcta k zemřelým, jako i úcta k životu se dnes obecně vytrácí. Myšlenka na smrt je vytěšňována. V současném tempu života není místo pro nemoc, umírání a smrt, mnohdy ani pro důstojné rozloučení se zemřelými. A to určitě není dobré.

Pane,
pomáhej nám, ať se Ti podobáme, ať také
skrze naše odpuštění mizí zlo ze světa. Dej
nám k tomu sílu a vytrvalost, aby Ti byl
naš život milý.

Váš jáhen **Pavel Urban**

Památka 14 pražských mučedníků

V pondělí 17. 10. 2022 byla sloužena mše svatá k desátému výročí blahověčení Čtrnácti pražských mučedníků.

Liturgii sloužil v kostele Panny Marie Sněžné generální ministr františkánského řádu P. Massimo Fusarelli, OFM. Po mši následovaly nešpory a pobožnost ke Čtrnácti mučedníkům a pak přátelské setkání v klášterním refektáři.

P. Benedikt píše naší farnici paní Margitě Matějkové do své knihy věnování, nad ním generální ministr P. Massimo.

sváteční krátké počtení

Blahoslavenství těch, kteří se nepohoršují nad stářími

Blahoslavení jste, když máte pochopení pro mou pomalou chůzi a roztržesené ruce a nesykáté netrpělivé, když belhavě přecházím křížovátku a když neumím už hezky jíst.

Blahoslavení jste, když víte, že mé ucho se musí namáhat, abych porozuměl, a mluvíte se mnou pomalu a zřetelně.

Blahoslavení jste, kteří vidíte, že mé oči jsou zakaleny a mé myšlenky jsou smutné, a pomůžete mi, v čem právě potřebuji pomoc.

Blahoslavení jste, kteří se u mě zastavíte s přívětivým úsměvem a máte čas si se mnou popovídat bez shovívavé ironie.

Blahoslavení jste, když mi neříkáte, že jsem starý popleta, protože pořád něco zapomínám a ztrácím.

Blahoslavení jste, když mi dáte najevo, že jsem pořád ještě člověk a nejsem odepsán a že nejsem tak docela sám.

Blahoslavení jste vy všichni, kteří mi nějak ulehčujete dny mé staroby a siroby, jež mi ještě zbývají ujít po cestě do věčného domova.

Až budu doma, budu o vás vyprávět Otci.

Složil Václav Žďárský,
vybral **Charles Tvrzník**

Bůh pro mne moc znamená...

Na životě paní Marie Musílkové, rozené Brabcové, je vidět, jak za celá léta svého života pečovala o svůj vztah k Pánu Bohu. Semínko víry, které v ní klíčilo, nezadusila ani v období komunismu. Víra je darem a paní Marie je pro ostatní lidi požehnáním právě tím, že je nese v modlitbách. A modlitby matek a babiček jsou vyslyšány...

• Paní Marie, prozradte nám, kdy a kde jste se narodila?

Narodila jsem se v Horní Lomnici, v malé vesnici u Velkých Popovic. Tam jsem také chodila osm let do školy. Chodívali jsme pěšky asi 4 km tam a zpět a vždy v zimě jsme doufali, že bude tak nasněženo, že budeme moct zůstat doma. Mám o rok mladšího bratra Josefa, nyní je mu 80 let. Já jsem se narodila 31. 3. 1940.

• Takže během války? Máte nějaké zážitky z té doby?

Já to tak neprožívala. Jen si pamatuji, že jsme chodívali občas do sklepa, kam nám tatínek dal otoman, kde jsme byli, když bylo slyšet sirénu z Popovic. Jinak jsme viděli po silnici jezdit tanky, ale byly daleko. Byli jsme ještě malí, tak jsme to tak neprožívali.

• Jak se seznámili vaši rodiče?

Na hasičském bále. Maminka byla švadlena z Prahy, ale sirotek. Její tatínek zemřel v 1. světové válce, maminka předtím na nějakou nemoc a vychovávala ji babička. Můj tatínek se narodil a žil v Lomnici a byl ze čtyř sourozenců. Maminka se tam tedy přivdala.

• Kam jste nastoupila po 8. třídě?

Šla jsem na čtyři roky na Hospodářskou školu v Masné ulici. Než se mému strýci narodilo první dítě, bydlela jsem u nich v malém bytě. Pak jsem se tam ale už nevešla, bydlela jsem tedy u jedné staré paní v podnájmu, ale ta brzy zemřela, a tak jsem od druhého pololetí ještě v prvním ročníku začala bydlet na internátě ve Francouzské ulici. Po maturitě jsem pracovala v Centrotexu v Praze 7.

S bratrem Pepou a tatínkem, 1943

Maturitním ples
v Lucerně,
1958

Maturantka

• Jak jste trávila volný čas po práci?

Byla jsme taková parta holek ještě ze střední školy, kam právě chodila samá děvčata. Dál jsme se scházely, jezdily na hory v létě i v zimě. Využívaly jsme cestovní kancelář Rekrea na letní zájezdy po naší republice. Ráda vzpomínám na lyžování (spíše běžkování) v Krkonoších.

• Jak jste se seznámila s manželem Jiřím?

Jako svobodné jsme v Praze bydlely na ubytovně. Já s kamarádkou, s níž jsme si občas zašly zatančit. No a na jaře roku 1967 si pro mě přišel na tanec právě Jiří. Byli jsme spolu pak celý večer. On se pak přidal do naší party a jezdil s námi lyžovat. Měl tam ale pak i své známé.

• Kdy jste měli svatbu?

Chodili jsme spolu čtyři roky a 24. 4. 1971 (na jeho svátek) jsme měli svatbu. Tehdy ještě musela být svatba nejdříve na úřadě. Tu jsme měli na Staroměstské radnici. Církevní jsme měli v kostele sv. Václava na Smíchově. To byla farnost mého muže.

• Váš manžel byl vychovávaný k víře?

Manžel a jeho bratr byli vychovávaní hlavně matkou. Jejich otec zemřel, když byli malí. Jejich maminka je vedla k víře, ale řekla bych, že hodně přísně. Když se pak jako ženatý mohl sám rozhodnout, jestli půjde do kostela, přestal na mše vlastně chodit. Myslím, že dál věřící je.

Svatba 1971

• Kde jste po svatbě bydleli?

Už před svatbou jsem pročítala různé inzeráty a hledala bydlení. Narazila jsem na zajímavý inzerát od jedné paní, která chtěla stavebně rozdělit větší byt na dvě samostatné části s vlastním vchodem. Můj tatínek byl zedník, tak to by nebyl problém. Bylo to vymyšleno tak, že pak jsme platili majiteli i vlastní část nájmu. Byt byl v ulici Školská s okny do ulice Žitná. Měli jsme vchod z pavlače a vznikl byt 1+1 s vlastním soc. zařízením.

• Jak jste tam byli dlouho?

V roce 1974 se nám narodila dcera Jana a my začali shánět byt větší. V dalším roce jsme výměnou sehnali v Křemencové ulici v Praze 2 byt 2+1 (s většími pokoji). Tam jsme ale také nemohli dlouho zůstat, protože neměl výtah. Narodil se nám syn Radek, který měl komplikovaný porod, a bylo zjištěno, že nebude moci celý život chodit.

• Takže takto jste se dostali na Jižní Město?

Ano, zase jsem hledala řešení pomocí inzerátů. V prosinci 1979 se naskytl výměnou tento byt na Hájích. Tou dobou se sídliště ještě dostavovalo a okolí bylo hodně rozkopané. I doprava do práce manžela trvala hodinu a půl. Manžel pracoval celý život na letišti, takže to měl hodně daleko.

• V čem byl problém při porodu syna?

Byl otočený ne hlavičkou, ale nohama a měl hodně široká ramena. Vlastně mu při porodu přetrhli míchu.

• Tím se vlastně změnil celý váš život...

Ano, veškerá moje péče o rodinu teď spočívala hlavně ve starání se o něj. Nemohla jsem už cho-

Děti – Jana a Radek

dit do práce a pečovala jsem o něho jako o blízkou osobu. Od jeho tří let jsme každý podzim jezdili do Janských Lázní. Až do jeho 18 let. Byli jsme tam vždy tak tři měsíce. Mohla jsem tam být zaměstnaná jako uklízečka. O Janu se tou dobou staral manžel a babičky. Radek se tam naučil plavat, měl různá cvičení, začal tam chodit i do 1. třídy, skamarádil se s novými dětmi a učil se tam starat se také co nejvíce sám o sebe.

• Ale do školy musel chodit i v Praze? Kam chodil?

Do 1. třídy nastoupil v Janských Lázních, pak jsem ho ale učila doma. Do školy tady ho nechtěli. A chodily ho domů přezkušovat paní učitelky. Pak ale na přímlovu jedné paní učitelky nakonec nastoupil do Modré školy (tehdy fungovala jako normální základní škola). Tak jsem ho ráno vždy přivedla, pomáhala mu po schodech a po vyučování na oběd už zase odcházel se mnou domů. Od 3. třídy se dostal do Jedličkova ústavu, kde vlastně zůstal dodnes, pracuje jako učitel – mediální koordinátor. Dokonce se oženil a má dva syny.

• Jak se tam tehdy dostával?

Ve svých 47 letech jsem si udělala řidičský průkaz, abych ho tam mohla každý den vozit. Během těch let jsem tam začala i pracovat.

• Jak jste trávili dovolenou?

Protože manžel pracoval na letišti, měli jsme letenky levnější. Využívali jsme toho a létali na dovolenou k moři do Bulharska. Jinak manžel se Radkovi také hodně věnoval. Vozil ho na různé akce a zájmové kroužky.

• Kam jste jako malí chodili do kostela? A kam jste chodívala pak v Praze?

Do kostela jsme chodívali 4 km do Velkých Popovic. Ale když bylo špatné počasí, tak jsme tam nechodili. Po svatbě jsem pak chodila sama. Nejdříve ke sv. Ignáci, potom tady k sv. Františkovi. Dnes ráda chodím do Komunitního centra Matky Terezy. Nejvíce na půl desátou. Někdy si pouštím mše svaté i na TV Noe.

• Jaké máte oblíbené světky?

Pannu Marii a sv. Lucii. Také sv. Petra, protože on je skála a Pán Ježíš na té skále postavil Církev. Líbí

S rodinou na chalupě v Lomnici, 2009

se mi také názory a postoje sv. Jana Pavla II. a současného papeže Františka.

• Co pro vás znamená Bůh?

Znamená pro mě moc. Je moje velké útočiště. Modlím se za manžela, děti, vnoučata (mám čtyři), snachu a zetě, bratra... Nějak jsem zůstala jediná, kdo chodí do kostela.

• Za co jste vděčná?

Za své děti. Že mi je Pán Bůh dal a že mi pomohl s jejich výchovou. Mám naději, že v sobě nějakou víru v Boha mají. Naopak cítím výčitky vůči dceři Janě, že jsem se jí nemohla moc věnovat.

Paní Marie, moc děkuji, že jsem s Vámi mohla strávit čas při tomto rozhovoru, a více vás tak poznat. Přeji vám pevné zdraví a stálou radost z Boha a důvěru v Jeho pomoc a lásku i v dalších letech.
Katka

S manželem, 2009

Při povídání si s paní Marií jsem si znovu uvědomila, že my věřící máme o svůj vztah s Bohem pečovat. Nemůže zůstat jen u uvědomění si, že Bůh je. Ale je třeba se každý den otvírat Jeho lásce a hledat Jeho vůli. Je důležité vnímat, co od nás Bůh chce a jak své blízké a ostatní lidi svěřovat v modlitbách našemu Otci. Že nám nemají být lhotejné jejich osudy a my je skrze náš důvěrný vztah k Bohu můžeme Bohu donést.

(Nezkrácenou verzi najdete na webu KCMT v sekci Život farnosti.)

Svatá Hora: Volání lidského srdce

Ve dnech 14.–16. 10. se konalo duchovní cvičení pro ženy z naší farnosti s duchovním doprovodem P. Michaela. Tak jaké to bylo?

Právě jsem absolvovala SHTK (= Svatohorská technická kontrola):

- kontrola celkového stavu
- čerpám energii ze správných zdrojů?
- kdo řídí můj vůz? Beru Ježíše alespoň jako navigátora?
- instruktaž předávání řízení + praktikum se sestrami
- má amortizace dobré důvody?
- dostává se všem součástkám odpovídající péče?
- revitalizace + revize itineráře?

Na konci pobytu interiér svítí čistotou, spokojeně vrním, mám chuť vyrazit zběsilou rychlostí a místo razítka si odvážím cejch vypálený do srdce. Pro dobrý stav života je pravidelná údržba k nezaplacení!

Bára

Na duchovní cvičení pro ženy na Svaté Hoře u Příbrami jsem nejela poprvé, ale opět s chutí. Moc jsem se těšila a myslela jsem si, že mne nemůže nic překvapit. Ale když On umí překvapovat :). Díky Němu můžu pořád žasnout. Tentokrát nejvíc nad tím, jak báječně nás zase namíchal. Jsem nadšená, že nás tentokrát jelo tak půl na půl, ženy, které už tam byly a které byly poprvé. I věkové spektrum bylo široké a moc mne to povzbudilo – odvaha a touha mladších opustit své hrady :) a odvaha a otevřenost starších překročit svůj komfort a v pokoře zapadnout mezi ostatní. Nové, i když známé tváře mne moc potěšily. Vnímala jsem Jeho něžnou moc, se kterou obvázal všechna moje bebíčka :). Jsem moc vděčná za tu možnost, za ten komfort být opečovávána.

Díky moc za všechna svědectví, rozhovory, úsměvy. Díky za Michaela a jeho srdečnost, péči a povzbuzení. To vše mne nabilo na dlouho dopředu. :)

Lucka

Jsem vděčná za možnost být opět na duchovní obnově pro ženy na Sv. Hoře. Nebyl to pro mě jednoduchý a vzletný čas, jelikož jsem se musela popasovat s věcmi, které žiji v osobním životě a které nejsou snadné. Ale bylo pro mě silné Boží slovo, které mě zasáhlo a provázelo celým víkendem... A to, když se Ježíš ptá učedníků: „Co chcete?“ (Jn 1,38) „Veru, co chcete?“ mi znělo v srdci. A já měla možnost a čas si na to odpovědět a říct to nahlas. Bylo to pro mě velmi uzdravující. A i když se mé starosti a problémy nevyřešily, mám vodítko, jak dál.

Děkuji všem, se kterými jsem mohla prožít tento víkend. :)

Veronika

Sice jsem se právě bála, že mezi ostatní ženy nezapadnu... (přeci jen ještě nejsem mamina a je to docela nedávno, co jsem vylétěla z rodinného hnízda, a myslela jsem si, že takové akce jsou spíše pro zkušenější ženy...). Přesto jsem sebrala odvahu a na duchovní obnovu pro ženy jsem se přihlásila, neboť tam někde uvnitř jsem cítila, že mě Hospodin volá a zve k setkání... A jsem moc ráda, že jsem Jeho volání vyslyšela! Načerpala jsem spoustu duchovní síly a inspirace. Zjistila jsem, že na věku opravdu nezáleží, že jsme všechny prostě ženy a dokážeme se sdílet, společně modlit a být si navzájem povzbuzením, navzdory věkovým rozdílům a životním zkušenostem. Moc děkuji všem ženám za skvělé společenství a velmi doufám, že toto krátké svědectví bude povzbuzením a třeba příště na Hospodinovo pozvání odpoví také ANO.

Katka

ZASTAVENÍ S JOE UNTERBERGEREM

Bez modlitby a slz to nejde. Ochutnávka listopadového Zastavení u Matky Terezy.

Rakouský františkán P. Johannes Nepomuk „Joe“ Unterberger (1974, Bad Ischl) měl původně namířeno k profesionální tenisové dráze. Byl 580. ve světovém žebříčku a roku 1996 se stal dokonce mistrem republiky. Nakonec se ale rozhodl pro duchovní povolání a od roku 2016 působí jako misionář v Myanmaru. Jeho životní příběh přiblíží Zastavení u Matky Terezy 10. listopadu v 19 hodin v KCMT nebo na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Jak se stane, že se velká sportovní hvězda jako vy stane služebníkem sirotků v jedné z nejhudších zemí světa?

Tenis jsem přestal hrát v roce 1999, protože jsem během pouti do Medžugorje poznal, že Bůh je skutečný...

Musel jste tedy nějak rozpoznat své povolání k této službě – jak? A proč jste si vybral zrovna řád františkánů?

Podářilo se mi objevit své povolání – sloužit dětem prostřednictvím modlitby. A františkánem jsem se stal, protože mě fascinuje svatý František z Assisi.

Františkáni působí v Myanmaru od roku 2005. Vy sloužíte v největším tamním městě Rangúnu. Jaké konkrétní projekty tam máte na starosti?

V Rangúnu dohlížím na růžencový projekt (chudé rodiny vyrábějí růžence, které se následně prodávají v Rakousku – pozn. red.) a na školení našich řeholních kandidátů. Jsem jejich učitel angličtiny, duchovní průvodce a někdy i zpovědník. Přibližně dvakrát ročně organizujeme chudinskou pomoc prostřednictvím výdeje jídla.

Loni v únoru, nedlouho po parlamentních volbách, došlo v Myanmaru k vojenskému převratu, mnoho obyvatel zahynulo při demonstracích, další ze země uprchli, mnozí upadli do ještě větší bídy... Jak nastolená diktatura ovlivňuje vaši každodenní práci?

Diktatura změnila celý Myanmar. Nemůžete se tam pohybovat tak bezpečně jako dříve. Proto chodíme méně ven a nemůžeme ani tak často navštěvovat chudé rodiny.

Myanmar je podle údajů Open Doors z roku 2020 v pořadí 19. země na světě co do míry pronásledování křesťanů. Jak vůbec církev ve většinově buddhistické zemi (z 55 milionů obyvatel je katolíků kolem 70 tisíc – pozn. red.) vychází se současnými představiteli moci?

Katolická církev v Myanmaru je prakticky apolitická. Vojenský režim ale jasně odsoudila.

Jak často navštěvujete Rakousko? A stýská se vám po vlasti?

Do Rakouska jsem se poprvé vrátil až letos. V Myanmaru jsem bez přestávky pět a půl roku. Nestýská se mi ani tak po zemi, chybí mi spíš někteří lidé.

Těžko si odsud představit, jak náročná vaše služba je. Jak to zvládáte psychicky a duchovně?

Mohu se jen modlit za lid Myanmaru a nabídnout vše Bohu. Bez modlitby a bez slz to nejde.

Rozhovor připravila **Tereza Zavadilová**

Konec světa...

V poslední neděli církevního roku nám Písmo svaté připomíná jak naši smrtelnost, tak i zánik lidstva následovaný druhým příchodem Krista.

Ježíš řekl svým učedníkům: V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velkou mocí a slávou (Mk 13,24–32). Lidé budou omdlávat hrůzou v očekávání toho, co ohrožuje obydlený svět (Lk 21,26). A v druhém listu Petrově (3,9–10) čteme: „Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, svět se vznítí a země se všemi lidskými díly bude strážena.“

Ježíš nás však upozorňuje, že „O tom dni a o oné hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jedině Otec sám“ (Mk 13, 32). Přesto obdobné hrůzy, jak je líčí v Apokalypse svatý Jan, bývají interpretovány jako znamení přicházejícího konce. Verše 1 až 10 páté kapitoly jsou někdy považovány za náznak, že ke konci světa dojde za tisíc let. Slovo tisíc v řečtině vedlo k názvu chiliasmus pro očekávání brzkého konce světa. Ten se mezi lidem šířil zejména za válek a epidemií. Přitom ve Zjevení sv. Jana nejde o konec světa, ale zní tam prorocký hlas rozhořčený ze zlořádů své doby a povzbuzující ke konání dobra i nás.

Ačkoliv o konci světa opravdu nikdo nic neví, pokoušeli se jej mnozí datovat. První křesťané jej očekávali ještě za svého života (ale již okolo roku 150 sv. Justin Mučedník kritizuje chilialistické představy své doby). Velice rozšířený byl chiliasmus před koncem prvního tisíciletí (a vyskytoval se i před rokem 2000). Táboritě očekávali konec světa v roce 1420. Oživení chiliasmu způsobila také reformace a třicetiletá válka.

I v moderní době bují obavy z brzkého konce světa, asi i vlivem katastrofických filmů. Populární bylo datum 21. 12. 2012, kdy končí mayský kalendář. Konec světa v roce 2030 očekává známá ekologická aktivistka Greta Thunbergová. Chiliasmus se vyskytuje v charismatických kruzích nejružnějších konfesí. Kupodivu jim nevadí nesplněná proroctví, prorokují dál, známé je to např. u Svědků Jehovových nebo u Adventistů sedmého dne. My katolíci bychom však měli věřit Kristovu výroku, že o onom dni ani hodině

neví nikdo. Ani věda, ač ta toho ví hodně.

Jednoho jarního odpoledne před 66043000 lety se přitřila k Zemi šikmo od severovýchodu planetka o rozměru 10 km a narazila rychlostí 20 km/s do mělkého moře v oblasti dnešního Mexického zálivu. Měla kinetickou energii o gigantické velikosti 117 miliard kWh, což odpovídá celosvětové spotřebě elektřiny za 720 roků nebo 6600 milionům pum shozeným na Hirošimu. Planetka pronikla do hloubky 20 km a vymrštila vzhůru 18 bilionů tun materiálu. Do dnešních dnů zbyl po tomto nárazu kráter Chicxulub o průměru cca 180 km, postupně vyplněný sedimenty.

Pro Zemi měl uvedený náraz katastrofální důsledky. Vyhnulo 75 % rostlinných a živočišných druhů. Už při průniku planetky zemskou atmosférou vznikla tlaková vlna, která se šířila nadzvukovou rychlostí a spolu s větrem o rychlosti až 1000 km/h vyvrátila stromy a pozabíjela suchozemské živočichy až do vzdáleností kolem 1800 kilometrů od místa dopadu.

V místě nárazu vznikl oblak plazmatu o teplotě přes 10000 °C a radiací zapálil všechny porosty do vzdálenosti až 1500 kilometrů. Náraz také vyvolal zemětřesení s děsivou magnitudou přes 11 stupňů Richterovy škály.

Čtvrtina vymršteného materiálu překonala 1. kosmickou rychlost a obíhá Zem. Menší část dokonce překonala 2. kosmickou rychlost a obíhá Slunce. Většina drobných těles se však vrátila zpět k povrchu Země. Průnikem nadzvukovou rychlostí do hustších vrstev atmosféry se tato tělíska zahřála až na cca 700 °C. Intenzivní „děšť“ takového žhavého materiálu doznával až po třech dnech. Jím vyvolané infračervené záření zasáhlo celý povrch Země a na souších doslova usmažilo všechny mrtvé či ještě živé živočichy, pokud nebyli pod zemí či pod vodou. Jeho tepelné záření spolu s celosvětovými lesními požáry zahřálo přízemní vzduch na stovky stupňů Celsia. Další zkázu způsobily obrovské tsunami, vyvolané jak přímým průnikem planetky vrstvami vody, tak přívalem vody do vzniklého kráteru i následnou zemětřesnou aktivitou. Výška tsunami přesahovala někde 100 m a podle počítačové simulace mohla být první vlna až 1,5 km vysoká.

Již po několika hodinách od dopadu nežil na celém povrchu souší jediný větší živočich. Než skončil první den třetího, představovala dříve živoucí Země s velkou biodiverzitou po pouhých desítkách minut jeden gigantický hřbitov. Ale ani ti, kteří přežili pod zemí či pod vodou, neměli vyhráno. Museli následně čelit poklesu teploty až o 40 °C proti době před dopadem planety. Sluneční svit byl totiž po dobu téměř tří let silně zeslaben prachem a popelem vymrštěným vysoko do atmosféry. Ta byla zamořená výparry jak od samotného nárazu, tak od zemětřesením vyvolané silné vulkanické aktivity. Obsahovala oxid siřičitý způsobující kyselý déšť. Ty bránily obnově rostlin. Ani semena nemohla za daných podmínek řádně vyklíčit. Na druhé straně velký obsah oxidu uhličitého způsobený požáry podpořil pozdější fotosyntézu.

Závěr: Lidstvo může zaniknout vícerymi způsoby, ale nejpravděpodobnější a nejdůkladnější prostudovaný je náraz planety do Země.

Už dvakrát tak velká planeta, jako byla ta před 66 miliony let, by zničila téměř veškerý život na Zemi. Jak praví první kniha Mojžíšova (Gn 7, 4):

„...vyhladím z tváře Země všechny bytosti, které jsem stvořil.“ Všechny lidské konflikty včetně jaderných válek jsou ve srovnání s dopadem takové planety malicherné. Naše civilizace se přitom chová jako ten boháč z Lukášova evangelia (12: 19–20), který si pochvaloval: „Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý a mysli. Ale Bůh mu řekl: Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“

Katechismus Katolické církve uvádí v odstavcích 1048 a 1049: Neznáme čas, kdy dospěje ke svému konci země a lidstvo, ani způsob přeměny vesmíru. Tento viditelný svět zohyděný hříchem sice pomine, ale dostává se nám poučení, že Bůh připravuje nový příbytek, novou zemi, ve které přebývá spravedlnost a jejíž blaženost naplní a převyšší všechny touhy lidského srdce po pokoji. Očekávání nové země však nesmí oslabit, nýbrž spíše povzbudit úsilí o zvelebení této Země.

Jasoň Hampel

(Výtah z článku, nezkrácenou verzí si můžete přečíst na farním webu kcmt.cz.)

Setkání pastorační rady

Pravidelné setkání pastorační rady (PR) proběhlo ve čtvrtek 14. 9. Rada projednala výstupy synodálního procesu, program Farního dne a aktuální otázku chodu farnosti v období bez přítomnosti kaplana.

Z výstupů Synody rada detailně diskutovala čtyři body:

Prvním bodem byla organizace a výchova lektorů k aktivnímu zapojení při bohoslužbě. Rada podpořila zopakování lektorského kurzu, radní budou individuálně podporovat zefektivnění procesu oslovování lektorů před každou bohoslužbou.

Druhým tématem byla samotná farní rada a její fungování. Zde již rada učinila některé kroky, aby se stala účinným prostředkem komunikace uvnitř farnosti. Nově se např. bude objevovat krátká zpráva po setkání PR v ohláškách.

Za třetí se PR věnovala potřebě individuální dopravy na mši farníků, kteří mají omezenou pohyblivost. Hledáme koordinátora ochotných farníků – řidičů. Podobně je třeba koordinovat i akolyty. Tato funkce zatím zůstane na otci Michaelovi. Rada

podpořila myšlenku článku ve Fchodovinách, který by problematiku akolytů patřičně osvětlil.

Předposledním diskutovaným podnětem ze Synody byla otázka konání mší pro děti. Rada po jisté diskusi podpořila stávající model dětských mší každou první neděli v měsíci. Výstupy ze Synody budou podrobněji popsány v článku ve Fchodovinách.

Farní den v tuto chvíli již proběhl, jeho program a zajištění bylo na PR důkladně projednáno. Do organizace se zapojila značná část členů PR a obecně farníků, čímž byl podtrhnut jeho synodální rozměr: farnost není záležitost faráře, ale celé komunity.

S tímto souvisí i poslední důležitý bod jednání, a sice chod farnosti v nepřítomnosti kaplana. Z diskuse PR lze učinit jeden shrnující závěr a vyzýv:

Chcete-li pomoci, vezměte prosím nějakou praktickou aktivitu na sebe.

Příští setkání PR se bude konat ve čtvrtek 24. listopadu 2022.

„NEVIDITELNÍ“ SLUŽEBNÍCI

O nedocenené, ale tolik potřebné službě

Milí přátelé, možná nás kolikrát ani nenapadlo, kdo a co všechno stojí za fungováním naší velké farnosti, kolik (někdy možná nenápadných) služeb podporuje a pečuje o naše společenství. Čas a úsilí našich sester a bratří jsou velké Boží dary. Rádi bychom s velkou vděčností jednotlivé služby postupně představili a také pozvali k zapojení do společného díla souměřitosti.

Slovo kněze

V církvi se v průběhu času vyvinulo mnoho služeb, zároveň se tato ustanovení a služby měnila dle aktuální potřeby církevního společenství. Stojí za to přečíst si k tomu článek na našich webových stránkách (kcmt.cz/clanky-vse/lektor-a-akolyta-historie-a-soucasnost), který zpracoval P. Radek Tichý.

K čemu jsou však tedy v současnosti mimořádní služebníci eucharistie ve farnostech?

Aktuálně jsou v naší farnosti ustanoveni dva kněží, dva trvalí jáhni (v současnosti jsou oba jáhni handikapovaní pro službu podávání eucharistie) a cca 20 bratří a sester, pověřených službou pomocníků eucharistie. Reálně je to tak, že z ustanovených osob kromě služebníků je tedy jediný řádný služebník eucharistie jeden kněz.

To je opravdu málo. Mimořádní služebníci jsou tak naprosto nepostradatelní. Jednoduše když nemůže kněz, jáhen či akolyta (ten má trvalé pověření), pak nastupuje služba našich dvaceti bratří a sester.

Rád bych tedy v tuto chvíli poděkoval všem mimořádným služebníkům, protože jedině díky nim je možné, aby se aspoň jednou za čas dostala eucharistie k těm, kteří nemohou dojít již delší dobu do kostela.

Další parketa je péče o domovy seniorů. Máme tu čtyři zařízení, kam je třeba docházet, dvě se stárou péčí a dvě s občasnou na zavolání. To opravdu nemůže zvládnout jeden kněz, když těch lůžek je cca 500.

Už mi doufám rozumíte, když říkám, že jsem za tyto bratry a sestry vděčný. Že investovali do svého vzdělání, že se snaží žít s Kristem osobní vztah, aby jejich služba byla autentická. Ono totiž nejde

jen o to přinést eucharistii, ale vždy jde o setkání s nemocným či nemohoucím a oni mu přinášejí kousek naděje a povzbuzení, že ač je dotčný nepřítomný na bohoslužbách, stále s ním společenství počítá. To je prostě síla. Kněz pak opravdu zaběhne jednou za čas, aby posloužil svátostí nemocných či svátostí smíření.

A při nedělních bohoslužbách? Kdyby nebylo našich služebníků eucharistie, byly by jen pro samotné podávání svatého přijímání naše bohoslužby o 10 až 15 minut vždy delší. To by bylo škoda. Takže bohudíky za každého bratra a sestru, který opravdu slouží a nemá toto pověření jen jako „frčky“ na uniformě křesťana.

P. Michael

Zkušenosti služebníků eucharistie

Před řádkou let mne oslovil farář zdejší farnosti, zda bych chtěla přijmout službu mimořádného služebníka eucharistie, která by byla v naší velké jihoměstské farnosti potřebná. Souhlasila jsem, a pak jsem tedy absolvovala kurz pro služebníky eucharistie, pořádaný Pastoračním střediskem Arcibiskupství pražského, zakončený zkouškou, a dostala pověření ke službě. Tato služba znamená dostat dočasné pověření podávat svaté přijímání při mši svaté, pokud je to třeba dle dohody s knězem, a donášet svaté přijímání nemocným nebo starším lidem, kteří se nemohou na mši svatou dostat sami nebo je nemá kdo doprovodit či přivést, také vždy po dohodě s knězem.

Je to služba radostná i vážná, někdy mne při ní až mrazí v zádech. Stále žasnu nad tím, co pro nás Ježíš dělá, co z lásky k nám vymyslel. On – Bůh a člověk, nám dává sám sebe, vydává se nám v podobě chleba a vína, pokrmu na cestu. Chce nám být blízko i lidsky, mít s námi konkrétní fyzický kontakt. A může se dostat všude tam, kde někdo po Něm touží.

Připadá mi, že když Ježíše přítomného v eucharistii vkládám lidem do rukou, je to, jako když Ho vkládám do betlémských jeslí. Prosím za ty, kdo Ho

přijímají, aby Ho přijali s láskou a šli s Ním věrně dál do svého každodenního života, naplnění Jeho láskou a silou.

Když s Ježíšem v eucharistii za někým jdu nebo jedu, cestou prosím za lidi, které potkávám na ulici nebo se kterými jedu v autobusu či metru, aby jim žehnal a pomáhal řešit jejich starosti. Návštěvy u starších či nemocných jsou silné a radostné. Zaberou sice více času, protože je třeba nejdříve vyslechnout jejich radosti i starosti, pak teprve podat svaté přijímání. Ale potom ta radost a dík v očích či slovech vlastní modlitby je veliká. Za dobu služby jsem se setkala s řádkou žen, některé už přešly do domova věčného.

Jana F.

Služebník eucharistie je potřebný tam, kam se pro svou vytiženost nedostane kněz. Takto sloužit pro mě znamená být oslíkem, který nese Pána Ježíše těm, o kterých farář ví, že nemohou být účastní mše svaté v kostele.

Vyvolil si mě náš farář Michael a společně s ostatními tehdy vybranými jsme absolvovali kurz podavačů eucharistie v kostele při mši sv.

Od vyškolení na podavače sv. přijímání při mši uplynulo cca 8 let. Být služebníkem, který smí přinášet eucharistii i mimo kostel, mě později pověřil rovněž náš farář Michael.

Mám z této služby radost.

Standa

Co pro mě znamená být služebníkem eucharistie?

Být takovým malý „průtokáčem“ Boží Lásky a přijetí. :)

Co mi tato služba dává?

Mohu se hlouběji setkávat s Kristem a s lidmi naší farnosti. Podávání eucharistie je pro mě darem. Některé farníky znám jménem (mrzí mě, že ne všechny :) a snažím se někdy říci při podávání jejich jméno. Mám osobní zkušenost, jak je to silné, když někdo vysloví mé jméno a podá mi eucharistii – živého Boha, který vstupuje do našich životů v kousku chleba. Boha, který mě oslovuje jménem a říká mi: „Mám tě rád, chci, abys žil!“

Docházíš také k někomu ve farnosti?

Ano, dostala jsem před časem možnost donášet sv. přijímání jedné naší milé babičce, paní Klípové.

Jsem za to velmi vděčná. Stalo se mi mnohokrát, že jsem k ní přišla unavená a zahlcená starostmi a odcházela jsem od ní odpočatá, obdarovaná jejím úsměvem a svědectvím života.

Jak dlouho tímto způsobem sloužíš?

Myslím, že 4 roky. :)

Veronika K.

„Nezamítej mě v čas stáří, neopouštěj mě, když pozbyvám sil.“ (Ž 71,9).

Tuto službu jsem začal vykonávat díky své manželce, která měla před transplantací srdce vážné zdravotní komplikace, navštěvoval jsem ji často v nemocnici a přinášel jí svaté přijímání.

P. Michal Bátor mne pak pověřil službou i v domově seniorů na Hájích a Chodově, kde jsem se v této službě střídá s Václavem Audy. Nyní působím již jen v domově seniorů na Hájích, kde vedu jednou za 14 dní bohoslužbu slova a navštěvuji seniory se svatým přijímáním. Také pomáhám při nedělní mši svaté v Komunitním centru Matky Terezy.

Na pravidelné bohoslužby v kapli domova seniorů na Hájích přichází průměrně 8–10 žen a 2 muži. Na lůžkách pravidelně navštěvuji dalších 12–14 seniorů. Svátosti přijímá celkem 15 seniorů.

Ten, kdo vykonává tuto službu, je z mého pohledu člověk, který doprovází lidi na cestě a rozsvěcí světlo v jejich srdcích.

Při návštěvách u klientů domova seniorů zažívám různé emoce. Přicházejí nečekaně a odehrávají se na základě různých situací. Někdy přichází radost, někdy pokoj a jindy smutek. Převažuje ale radost a pokoj. Ne vždy znám všechny seniory, kteří touží po duchovním rozhovoru. Většinou se stydí nebo nechtějí být na obtíž, a proto si o pastorační péči neřeknou. Dělá mi radost, když se o nějakém novém dozvím. Není důležité, zda je pokřtěný nebo zda je z jiné církve.

Na nového seniora, který má zájem o rozhovor, mne někdy upozorní ošetřující personál domova seniorů nebo farář z naší farnosti, ale někdy první rozhovor začíná senior sám, když rozmlouvám s jeho spolubydlícím na pokoji. Například se začne společně s námi modlit Otčenáš nebo má otázky k víře, ptá se, proč je svět nespravedlivý a proč Bůh dopouští zlo ve světě atp. Obyčejně se zeptám, jestli je pokřtěný, jestli chodil někde do kostela, k jaké církvi se případně hlásí, odkud je, zda za ním dochází

někdo z rodiny. Co ho trápí, jaké má těžkosti. Když vidím vystavené fotografie, tak se zeptám na děti a vnoučata. Na to, jaké měl zaměstnání, jaké koníčky. Řeknu mu, odkud jsem, co dělám a nabídnu společnou modlitbu, návštěvu kněze či svátosti.

Návštěvy u lůžek seniorů mi pomáhají uvědomit si, co je v životě člověka opravdu důležité. Zažívám chvíle, kdy se dotýkám jejich i své věčnosti. Vidím Kristovu tvář. Poznávám, že Bůh je milosrdný a nekoněčně dobrotivý, plný lásky a odpuštění, a to bez ohledu na naše nemoci, bolesti a starosti. Někdy seniori doprovázejí spíše mne nežli já je. Vzájemně se obdarováváme. Je to radost z lásky.

Z návštěv domova seniorů čerpám sílu do dalšího pracovního týdne a nevěnuji pak tolik pozornosti různým malichernostem.

Pavel Tvrđý

Zkušenost navštěvovaných

Co k tomu říká paní Klípková, jedna z navštěvovaných?

„Nu co bych vám řekla, Verunka je už jako součást naší rodiny. Vždycky si pěkně popovídáme. Její služba mi moc pomáhá, to víte, už je to těžké se někam dostat. A když byla nemocná moje kamarádka, tak jsem jí hned vyběhla, aby poprosila Verunku, aby k ní mohla taky zajít se sv. přijímáním. Jsem moc vděčná, že to takhle může být.“

Paní Klípková tu naznačila důležitou potíž. Abychom mohli pomáhat, musíme vědět o tom, zda a kdo naše služby potřebuje. To je přece velká výzva pro živé společenství! Známe se mezi sebou? Všimli jsme si, že jsme tu již delší dobu někoho známého neviděli? Ví vůbec o možnosti této služby? Často mívají nemocní lidé pocit, že by někoho tímto svým problémem obtěžovali. To je ale škoda, a navíc se o žádné zatěžování nejedná. Odložme stud a nebojme se požádat o přinesení eucharistie domů. Stejně tak, pokud o někom nemocném víme, můžeme ho s nabídkou služby seznámit. Lásky je přece všímavá...

Blanka

Zaujala vás možnost sloužit ostatním touto cestou?

Poradte se s P. Michaellem, dozvíte se podrobnosti.

„Dobrý den, tady je zase Vacek, volal jsem před pár dny kvůli mamince. Psali jste si nás do pořadníku.“ „Ano, pamatuji si vás,“ odpovídá naše asistentka Jana a listuje v sešitě, kam si do pořadníku zaznamenává zájemce o službu, aby se podívala na podrobnosti. „Už máte konkrétní představu, o jaké službě byste měli zájem?“ říká současně do sluchátka. „Mluvíli jsme o tom se sestrou i maminkou. Maminka se tedy moc netvářila na to, že by jí měli domů chodit cizí lidé.“

„To je velice časté, že si nový klient musí na naše návštěvy zvyknout. Je ale nezbytné, aby vaše maminka s našimi návštěvami souhlasila. Bez souhlasu klienta nelze služby poskytovat,“ vkládá se pánovi do řeči Jana. „Ano, my to chápeme. Proto jsme se rozhodli, že začneme zlehka. Byli bychom rádi, kdyby někdo přišel dvakrát týdně odpoledne a doprovodil maminku na nákup. Bylo by to možné?“ ptal se pan Vacek. „Ano, to by bylo možné. Ověřím to u sociálních pracovníků. Jsem si ale téměř jistá, že podobnou službu bude možné zařadit do rozpisu velmi brzy,“ odpovídá Jana a píše si poznámku do sešitu. „Opravdu, to by bylo báječné,“ raduje se pan Vacek. „Doufáme, že si maminka na vaše návštěvy zvykne a bude souhlasit s tím, abyste ji navštěvovali častěji.“ „Jsem tedy domluveni. Předám informaci sociální pracovníci. Ozve se vám a domluvíte se na vstupním sociálním šetření.“ „Ale to k nám nemusíte chodit,“ skáče Janě do řeči pan Vacek. „My přijdeme za vámi do kanceláře.“ „To nejde. Sociální šetření musí být v místě, kde se budou poskytovat služby. Musí u toho být vaše maminka a ideálně i vy nebo vaše sestra. Na místě se domluvíte na podrobnostech. Sociální pracovníci potom připraví smlouvu o poskytování sociální služby a po jejím podpisu můžeme s návštěvami začít,“ vysvětluje panu Vackovi Jana. „To je snad zbytečně složité. Nešlo by to bez toho?“ protestuje sluchátko. „Bohužel, nešlo. Zákon o sociálních službách jasně říká, že

před započítím poskytování služby musí proběhnout sociální šetření. Dále musí být uzavřena písemná smlouva mezi poskytovatelem a uživatelem služby nebo jeho zákonným zástupcem. Tak praví zákon. Je mi líto, ale my s tím nemůžeme nic dělat," omlouvá se do telefonu naše pracovníce. „Jasně, chápu. Tak budeme čekat, až se nám ozve ta paní od vás. Děkuji a na shledanou.“ Telefonující se loučí. „Na slyšenou,“ říká do sluchátka Jana a píše vzkaz pro sociální pracovníci.

Sociální pracovníci převezmou od Jany novou žádost o služby. Nejprve se podívají na rozpis návštěv. Musí ověřit, zda požadovanou službu lze za aktuální situace do rozvrhu vložit. Často to není možné a požadavek zůstane zapsán v pořadníku, kde čeká, až se nám uvolní místo. Žadatel ale může mít štěstí, že se s požadavkem trefí do volného okna. V okamžiku, kdy můžeme žadatele přijmout, kontaktují ho sociální pracovníci, aby domluvili termín vstupního sociálního šetření. Jak říkala Jana panu Vackovi, to je nutné udělat v místě, kde budou služby poskytovány. Při domlouvání podmínek služby musí být vždy přítomen klient a ideálně i někdo z jeho rodiny. Na návštěvě vedoucí pracovníci zhodnotí, jestli je možné požadovanou službu poskytnout tak, aby to bylo bezpečné pro budoucího klienta i naše pracovníky. Hodnotí se ještě spousta dalších věcí, ale ty asi není třeba vypisovat. V okamžiku, kdy se domluví podmínky a klient se službou souhlasí, kolegové připraví smlouvu o poskytování sociální služby. Tu obvykle obě strany podepisují na první návštěvě, kde vedoucí pracovníci představí pečovatele nebo pečovatelku. Návštěvy potom dále probíhají pravidelně v souladu se smlouvou.

Možná se ptáte, co se stane, pokud klient zjistí, že mu nasmlouvané návštěvy nevyhovují? Chtěl by to jinak, jindy nebo třeba zrušit? Může se zhoršit zdravotní stav nebo třeba i zlepšit a klient už tolik návštěv nepotřebuje. Co potom, když je uzavřená smlouva? Velice často se stává, že je potřeba návštěvy upravit. Často se při prvních návštěvách ukáže, co je opravdu třeba, co klient potřebuje nebo naopak nepotřebuje. Smlouvu je možné upravit podle skutečných potřeb uživatele služeb prakticky kdykoli. Sociální pracovníci

klienta navštíví, o změnách s ním promluví a uzavře se dodatek ke smlouvě. Pokud chce klient služby ukončit, stačí, když nám to řekne. Obvykle máme klienty v dlouhodobé péči. Jak se zvyšuje jejich věk a zhoršuje zdravotní stav, návštěvy jsou častější a delší. Služby jsou obvykle ukončeny s nástupem klienta do lůžkového zařízení, hospitalizací nebo jeho odchodem na věčnost.

Přeji vám pokojný listopad.

Eva Černá

Plnomocné odpustky

Modlitba za zemřelého a možnost odpuštění některých provinění, či lépe uzdravení z jejich následků, plyne ze dvou textů v Písmu (2 Makabejšt 12,38–45; Mt 12,30–33).

Na Slavnost Všech svatých je možné získat tzv. odpustky. 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. A to při splnění tří obvyklých podmínek:

- 1. svátost smíření (v okruhu těchto dní)**
- 2. sv. přijímání**
- 3. modlitba na úmysl Svatého otce**

Speciální podmínky pro tento den: pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. 11. do 8. 11. je také možné získat tzv. odpustky. Opět po splnění tří obvyklých podmínek (viz výše). Speciální podmínka: navštívit hřbitov a pomodlit se tam za zemřelého.

Takto lze získat jednou denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci.

Pokud věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitov v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelého získat na základě vyjádření již od 25. října do 1. listopadu. Toto dovolení se uděluje na následujících sedm let na základě žádosti ČBK a následného vyjádření Apoštolské penitenciarie, tedy do roku 2026.

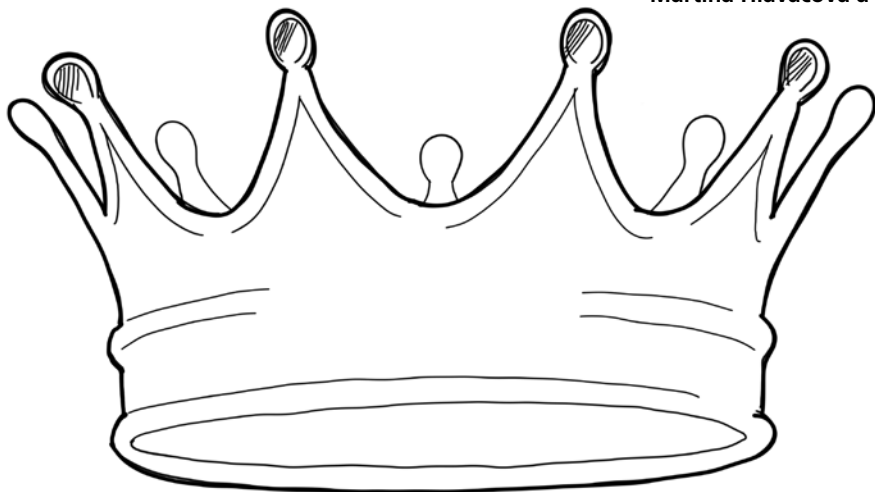
V ostatních dnech během roku je takto možné získat odpustky částečně.

Milé děti,

v listopadu nás čeká velký svátek, kdy si uvědomujeme, že Pán Ježíš je láskyplný panovník našich srdcí, pokud Mu to dovolíme. Je to Slavnost Ježíše Krista Krále. Máme pro vás dnes královskou korunu, kterou si můžete podle návodu ozdobit, aby to byla opravdu Ježíšova koruna. Tu totiž nezdobí zlato a drahé kameny, nýbrž milosrdenství, dobro a láska. Přejeme vám pěkné malování a těšíme se na vás zase příště!

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,

v listopadu nás čeká cosi jako církevní Silvestr, tj. závěr církevního roku. V tento den (Ježíše Krista Krále) si připomínáme Pána Ježíše jako toho, kdo má všechno ve svých rukou – dějiny, vesmír i nás. Ale na rozdíl od historických panovníků nám pouze nabízí (a nevnučuje!) své království lásky a dobra. Dnešní kvíz vám může pomoci pochopit, jak to s tou láskou vlastně je.

Před vámi je 7 známých citátů z bible, všechny se přímo či nepřímo týkají důležitých událostí Ježíšova života. Ale ouha! Šotek nám je všechny pomíchal, takže vaším úkolem bude poskládat je do správného pořadí, tak, jak skutečně zazněly, od té, co byla vyřčena jako první, až k té poslední. U každé věty máte písmenko, a když věty seřadíte do správného pořadí, písmenka se vám složí do chybějícího výrazu v tajence. Tak hurá do toho a těším se příště!

Blanka

Tajenka: Láska bez _ _ _ _ _ není možná.

„Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.“ – O

„Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost!“ – V

**„Dítě, co jsi nám to udělal? Otec i já jsme tě
s bolestí hledali.“ – O**

„Bože, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ – D

„Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou...“ – S

„Vlož ruce do mých ran...“ – Y

„Ty jsi můj milovaný syn, v tobě mám zalíbení!“ – B

S P. FRANTIŠKEM ČEHEM

*o životě, nové farnosti
i vzpomínání...*

V neděli 16. října jsme mohli na koncertě v KCMT vidět (a slyšet) P. Františka Čecha. Výborná příležitost k pozdravu a několika otázkám...

Vítáme Tě, Františku! Jak se Ti u nás dnes hrálo?

Hrálo se mi dobře, byť jsem neměl v posledních dnech tolik prostoru a hlavně morálních sil dokopat se k tomu, abych víc cvičil, takže výkon nebyl úplně podle mých představ, ale naštěstí se mi nepodařil žádný velký kiks.

Objevily se vzpomínky? Snad hezké a radostné. Ale hlavně – jak se Ti daří?

Vzpomínky se samozřejmě objevily, zvlášť na lidi, ale také na konkrétní fungování. Před koncertem jsem měl ještě křtiny u sv. Františka, tak jsem mohl vzpomínat na své působení v obou kostelech.

Daří se mi dobře. Je pravda, že trochu přibýlo starostí, ale v Čakovících i ve Víněři jsou živé farní komunity, které se rozrůstají, tak je ta dynamika tam podobná Chodovu. A v Letňanech mě dokonce pan starosta začal uhánět, že by tam chtěl stavět komunitní centrum, takže se mi zkušenosti i s KCMT třeba budou hodit.

Co zažíváš na novém působišti jako kněz i jako člověk?

Lidsky je pro mě asi nejnáročnější seznamování. Možná to nevypadá, ale pokládám se za introverta, tedy za někoho, koho kontakty s neznámými lidmi celkem vysilují. Takže si zvykám, ale jak už jsem říkal, jsou tu lidi fajn, tak to jde potom snáz.

Jako kněz si malinko víc uvědomuji určitou duchovní zodpovědnost za obyvatele, kteří bydlí na území obou farností. Je pravda, že i jako kaplan jsem měl často mši svatou s úmyslem za farnost, ale přeci jen to člověk vnímá trochu jinak. No a pak samozřejmě je tu velká halda nových informací a problematik, které musí člověk vstřebat, a občas je to frmol.

Je to velká změna oproti naší farnosti?

Změna je určitě v charakteru obou farností: opět jsem se víc posunul na venkov, tak je to takové poklidnější. Ale díky tomu, že je tu hodně mladých lidí, stejně jako na Chodově, tak je to zase i podobné.

Jak vzpomínáš na nás? Obohatili jsme Tě v něčem? (Ty nás určitě ANO.)

Vzpomínám s vděčností, byť ne moc často, protože na to nemám moc času. Ale jsem rád za všechno, co jsem mohl prožít na Jižním Městě, a když přemýšlím o tom, jak věci dělat tady, tak se vracím ke zkušenostem, ať už organizačním nebo pastoračním a dalším.

Máš možnost věnovat se stále hudbě?

Trochu ano. Opět jsem mohl v létě jet na své oblíbené soustředění a i teď na podzim mi to celkem vycházelo, stavovat se na zkouškách.

Kontakt s kamarády z orchestru mi také pomáhá odreagovat se a odpočinout si od nových povinností. Vánoční koncerty sice hrát nebudu, protože je toho opravdu hodně, ale snad se na jaře k hudbě zase dostanu.

Chtěl bys nám takto s krátkým odstupem něco říct, vzkázat?

Že moc děkuji za čas strávený mezi vámi i za duchovní doprovázení, které můžu i tady vnímat.

Františku, moc děkujeme a vyprošujeme Boží požehnání!

Blanka

KSK – Sněhová vločka Noční Praha s Elfkami

Uvedu vás do děje... já jsem Skřítek, jedna ze skautek teď už nejstarší družinky Elfek. Na konci září jsme si vytvořily „to do list“ (seznam činností, které je třeba udělat – pozn. red.) na věci, které bychom chtěly udělat a zažít. Jedna z nich byla chodit celý měsíc na schůzky v předem domluvené barvě. Dneska to byla růžová a všem nám moc slušela.

Po schůzce jsme se přesunuly na místo přespání na faru. Po snědení všech dobrot v růžové barvě, které jsme přinesly, nám vedoucí oznámily, že si máme sbalit svoje večere, vzít si něco teplého na sebe a jdeme. Ocitly jsme se na zastávce metra Muzeum a už jsme všechny věděly, že půjdeme do noční Prahy, což byl další z bodů na našem „to do listu“.

Po návratu jsme si pustily film Shrek 2 a já u něj celým vyčerpáním usnula. Celý další den jsme pomáhaly na farním dnu, moc nás to bavilo. Z téhle výpravy jsme si coby družina odnesly spoustu zážitků.

Skřítek

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA V KCMT 2022

Loni za námi sv. Mikuláš po roční pauze dorazil a letos to má v plánu zase. Jak bude celá Mikulášská nadílka probíhat, zatím jasné není, ale jisté je, že budou opět potřeba i ochotní dobrovolníci (všemožných dovedností). Máš-li čas v pondělí 5. 12. od cca 16 h., popř. již v neděli 4. 12. ve večerních hodinách, a chceš se podílet na akci, při které je farnost otevřena rodinám z širokého okolí, dej o sobě vědět.

Na dotazy i nabídky pomoci na adrese mikulas@kskpraha.org se těší

Anička

Hory o jarních prázdninách 2023

Zveme děti a mládež ve věku od 8 let na FARNÍ HORY o jarních prázdninách 11. – 18. 3. 2023, opět na chatě Lucký v Peci pod Sněžkou. Těšíme se na všechny!

Více na: kskpraha.org/category/hory

Pokračují farní výlety!

Rádi bychom obnovili tradici farních výletů, které v minulých letech organizovala Bára Palečková. Zveme vás tedy na společný výlet okolo Svatojanských proudů. Sobota 5. 11., trasu (14,4 km, cca 5 h) najdete na tomto odkazu: mapy.cz/s/dupebefopu.

Cesta tam – sraz Háje u KCMT v 9 h, odjezd v 9.18 linkou 125 na Lihovar, dále linkou 360 do Štěchovic, příjezd v 10.13.

Bude to okruh, takže je možné přijet autem do Štěchovic a potkáme se autobusu v těch 10.13. Těšíme se na společné putování

Tereza Plačková

Křížová cesta s jáhnem

Zveme vás na křížovou cestu na Petříně s naším jáhnem Pavlem Urbanem, která se koná v neděli 20. 11. na Slavnost Krista Krále, sraz ve 14.30 na náměstí před kostelem Panny Marie na Strahově.

Zájezd do Budyšina

Sdružení křesťanských seniorů a MO KDU-ČSL v Praze 11 pořádá v sobotu 3. 12. 2022 zájezd do historického města Budyšina na adventní trhy (mj. s návštěvou prodejny s různými druhy tradiční hořčice).

Cena zájezdu je 430 Kč. Odjezd je z parkoviště u Komunitního centra Matky Terezy na Hájích v 7:30 hod. Návrat večer kolem 20. hod. Příhlášky a placení zájezdu u Ing. Řivnáčové, tel. 774877495 (a jáhna Pavla Urbana – tel. 272911264).

SETKÁNÍ

- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále u sv. Františka pravidelná **setkání Život z viny**. Jsou otevřená každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Probíráme zajímavé téma – starozákonné **Píseň písní**. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- **Setkání společenství Hnutí fokoláře** 14. 11. od 19.15 hod v KCMT nad Slovem života na listopad: „Blažoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7). Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté se nabízí možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte

potkat nové lidi, podělit se o své radosti i starosti a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi

- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V listopadu se sejdem 2., 9., 16., 23. a 30. 11. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730825301.

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

Adventní kúra pro duši

Anna Mátková – vydavatelství Paulinky

Adventní kúra nabízená v této knize je založená na Božím slově, které očisťuje, uzdravuje, utěšuje a napřimuje vše, co je v naší duši ochablé a pokřivené.

Pět jazyků lásky pro muže

G. Chapman a R. Southern – vydavatelství Návrát

V srdci muže je ukryta touha zvládat vše, co mu připadá důležité. Je skvělé být užitečný v práci nebo na sportovním hřišti, ale nic se nevyrovná tomu, když vaše manželka řekne: „Díky tobě se cítím milována.“ Pokud jste od ní ještě taková slova neslyšeli nebo máte pocit, že nejste zrovna špičkovým hráčem v oblasti vztahů, pak je tato kniha určena právě vám.

Milované princezně bojovnici

Sheri Rose Shepherd – vydavatelství Paulinky

Bůh je s tebou v každodenních zápasech. Když v našem životě – v naší víře, rodině, vnímání sebe sama, kariéře a dalších oblastech – zuří boj, je pochopitelné, že nás to unavuje a vyčerpává. Proto potřebujeme čas, abychom načerpaly novou sílu.

CAFÉ TEREZIE

OTEVÍRACÍ DOBA:

pondělí	15.30–21.30
úterý	15.30–21.30
středa	15.30–20.00
neděle	10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

APOŠTOLÁT MODLITBY

- **Úmysl papeže:** *Za děti, které trpí* – modleme se, aby děti, které trpí, především žijící na ulici, oběti válek a sirotci, měly přístup ke vzdělání a mohly znovu zažít srdečnost rodinného prostředí.
- **Národní úmysl:** *Za návštěvníky hřbitovů* – modleme se za všechny, kdo vzpomínají na své zesnulé, aby se otevřeli víře ve věčný život.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00 Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha)

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

/ mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	info@kskpraha.org	
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	fried@kcmt.cz	
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

banka Creditas 104782676/2250 • Komerční banka 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. listopadu 2022. Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2022 / ročník 21 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), Jakub Šilhavý (grafický design), Ani Procházková a spol. (fotografie), Lenka Doležalová (korektury) • za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design

Listopad v naší farnosti

Datum	Čas	Akce
2. 11.	17.00	Dušíčková pobožnost na chodovském hřbitově
	18.00	Mše svatá v Komunitním centru
12. 11.	19.00	Zastavení u Matky Terezy Rakouský františkán P. Johannes Nepomuk „Joe“ Unterberger (*1974, Bad Ischl) měl původně namířeno k profesionální tenisové dráze. Byl 580. ve světovém žebříčku a roku 1996 se stal dokonce mistrem republiky. Nakonec se ale rozhodl pro duchovní povolání a od roku 2016 působí jako misionář v Myanmaru. Jak se ze sportovní hvězdy stal služebníkem sirotků v jedné z nejchudších zemí světa?
12. 11.	10.00	Mše sv. u příležitosti 25. výročí jáhenského svěcení jáhna Pavla Urbana (kostel sv. Františka)
13. 11.	17.00	Zapomenuté světlo Divadlo Honzy Horáka. Doporučené vstupné 150 Kč (KCMT)
17.–20. 11.		Kurz psaní ikon S Martinem Damianem (fara).
20. 11.	14.30	Křížová cesta na Petříně s jáhnem Pavlem Urbanem
20. 11.	15.00–18.00	Tančírna se skupinou „Hvězdný prach“ Vstupné pro jednotlivce 90 Kč pro pár 170 Kč. Otevřená kavárna.
23. 11.		Červená středa Kostely září červenou barvou jako připomenutí toho, že ne všichni mohou svobodně vyznávat svoji víru a často nasazují i své životy.
25. 11.		Výroba adventních věnců – po předchozím přihlášení na webu kcmt.cz Možnost vyrobit si adventní věnec zcela podle svých představ. Vede Tereza Gardavská (foyer KCMT)
26. 11.	10.00–18.00	Adventní jarmark pod střechem Možnost zakoupit ručně vyráběné dárky, svíčky, medové výrobky, hračky, trička, tvoření. Odpoledne pro děti divadlo. Otevřená kavárna. (KCMT)
27. 11.	16.00	První adventní koncert – OBOROH Doporučené vstupné 120 Kč (KCMT)
27. 11.	16.00–18.00	Keramická dílna s Janou Domšovou Výroba zvonků nebo vlastní tvorba. Přihlášení na janadomsova@gmail.com. Cena 300 Kč
5. 12.		Mikulášská (KCMT)

Pravidelné aktivity

- **Cvičení (nejen) pro seniory** každé pondělí 9.15–10.15. a 10.30–11.30 pod vedením E. Tremlové.
- **Kurzy keramiky pro děti 16.45–18.15 a dospělé 18.30–20.00.** Každý čtvrtek v Komunitním centru Matky Terezy. Informace o kurzech a objednávky na keramista.cz.
- **Taneční kurzy pro dospělé** (pondělí, úterý) – astra-praha.cz.
- **Výuka náboženství** rozdělena dle věku. Přihlašování na kcmt.cz přes formulář.
- **Křesťanské cvičení.** Unikátní silově-rehabilitační přístup k tělu vycházející z křesťanské spirituality. Lektor Jiří Kubeš od 5. 10. od 19.00 v klubovně KCMT.
- **Dětská schola** – zkouška každou 1. neděli v měsíci od 8.30